

La banca sempre guanya

Aquests dies dins les borses i fora es torna a parlar de fusions bancàries. Es veu que la gran operació dels bancs suïssos SBC i UBS inspira la imaginació de més d'un observador. Té molta lògica. Els grans bancs espanyols són petits al costat dels gegants que tenen dimensions planetàries.

Aquí ja hem escrit alguna vegada que hi ha diverses apostes possibles. El Banc Popular té el mèrit de sortir sempre en totes les travesses, però l'últim *descobrim* és el banc Central Hispano. Els analistes s'adonen que si l'objectiu d'un Santander o d'un BBV ha de ser el d'adquirir estatura de gegant, el camí és el BCH o, si el govern en donés permís, Argentaria.

Fa deu anys, a final dels 80, la gran banca espanyola ja va viure una febre de fusions. Llavors també es van fer moltes apostes, fins i tot hi va haver una OPA hostil fracassada —la del Banc de Bilbao sobre Banesto—, però el mapa bancari que va sortir d'aquella època té molt a veure amb el que havien pronosticat els experts. Com gairebé sempre, la realitat va superar la ficció.

Llavors l'excusa per a impulsar processos de fusió era Europa. Ara l'excusa és la moneda europea, l'euro. Llavors, hi va haver entitats —bancs o caixes— que van triar el camí del gigantisme per encarar els reptes del futur. Aquest recorregut, igual que en el matrimoni dels bancs suïssos, té un cost en reducció de llocs de treball. Es podria dir que, d'una manera més o menys traumàtica, són els acomiadats o jubilats qui fa possible la mania de la dimensió.

Però aquesta no és l'única estratègia bancària. N'hi ha unes que, aquests últims deu anys, han demostrat molta eficàcia a qui les ha practicades. Parlo de fer la competència al veí amb tècniques agressives com els supercomptes, de primer. O plantejant la batalla en el terreny dels crèdits.

Així, avui no és estrany sentir parlar d'un tal Mibor a la barra del bar. I no és cap jugador de futbol. Segur que, als lectors que tenen hipoteques, aquest nom els sona molt. Si aquests lectors han signat hipoteques de tipus variable aquests últims anys, l'esmentat senyor Mibor encara els sonarà més. El Mibor és un referent inevitable de milers

de préstecs hipotecaris vigents en aquest moment. El Mibor s'elabora a partir de l'evolució del preu del diner en el mercat interbancari de Madrid. Segons a quin preu es deixen els diners els bancs entre ells, el Mibor pot pujar, o baixar, com fins ara.

Aquesta tendència a la baixa, directament relacionada amb els successius descensos del preu del diner decidits pel Banc d'Espanya, ha beneficiat milers d'usuaris. Com que els seus contractes van lligats a l'evolució del Mibor, quan es revisen, es revisen a la baixa. És així que es redueix la factura hipotecària del gran club de ciutadans amics del senyor Mibor.

Però, vet aquí que l'euro truca a la porta i resulta que els bancs posen en dubte la continuïtat del Mibor. Diuen que és un índex massa local. Amb la creació de l'euro, la política monetària serà única i, per tant, els preus del mercat interbancari no seran gaire diferents d'un estat membre de la Unió Monetària a un altre. Així, podria deixar de tenir sentit calcular el Mibor i, de fet, la federació bancària europea ja treballa per crear un Euribor.

Els tècnics de la banca aclareixen de seguida que l'Euribor no té res a veure amb el concepte del Mibor hipotecari que s'ha fet popular els últims anys. De fet, les entitats financeres voldrien substituir el senyor Mibor per un altre índex, un tal IRPH, que d'entrada resulta més car per als usuaris.

Si els clients, d'una manera més o menys encoberta, haguessin d'afrontar un cost així, es podria concloure que les estratègies bancàries més conegudes acaben deixant perjudicats. S'ha vist com les fusions redueixen plantilles. També es podria veure com l'alta competició hipotecària acaba ferint la butxaca de més d'un particular.

Però el govern central ha vist venir la pedregada. Per evitar la polseguera, ha decidit que el Mibor hipotecari sobreviurà més enllà de la data de neixement de l'euro (1 de gener 1999). Això sí, sense descartar que en el futur es pugui deixar de publicar.

La banca pot respirar tranquil·la. A curt termini, s'estalvia un allau de crítiques. I, a més, la porta per enterrar el senyor Mibor ja està oberta.

Auxili!, la banca sempre guanya. ■

MIQUEL RAMON

"S'ha vist com les fusions bancàries redueixen plantilles. També es podria veure com l'alta competició hipotecària acaba ferint la butxaca de més d'un particular."